

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 641/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 02 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 918/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym stwierdzeniu, iż stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu zarzucanego C. G. był znikomy, co doprowadziło sąd	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>I instancji do przekonania, iż zaistniała przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt. 3 kpk i umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny powinien skutkować skazaniem oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie należy podkreślić, iż z godnie z przepisem art. 427 § 2 kpk na podmiocie kwalifikowanym, jakim jest prokurator, spoczywa obowiązek wskazania zarzutów stawianych zaskarżonemu rozstrzygnięciu, ale też uzasadnienia środka odwoławczego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie przez skarżącego wykazane, że uchybienie to mogło</p>			

mieć wpływ na treść
kwestionowanego
wyroku. Zgodnie z
art. 434 § 1 pkt 3 kpk,
sąd odwoławczy,
orzekając na
niekorzyść
oskarżonego, jest
związany
podniesionymi
zarzutami
(uchybieniami),
chyba że ustawa
nakazuje wydanie
orzeczenia
niezależnie od
podniesionych
zarzutów. Przypadki
takie zostały
wskazane w art. 433
§ 1 kpk. Wobec tego
nieuwzględnienie
zarzutu
odwoławczego
powoduje, że nie
ma zastosowania art.
447 § 1-3 kpk, skoro
związanie zarzutem
odwoławczym
uniemożliwia
przeprowadzenie
kontroli
odwoławczej w
rozszerzonym
zakresie.
Niestwierdzenie
uchybień oznacza
bowiem brak
możliwości
orzekania w
granicach
zaskarżenia poza
przypadkami
wskazanymi w
ustawie, o czym
mowa w art.
433 § 1 kpk,
zgodnie z którym,
sąd odwoławczy
rozpoznaje sprawę

w granicach zaskarżenia, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 kpk, art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk i art. 455 kpk. Sąd II instancji - poza granicami środka odwoławczego i podniesionymi w nim zarzutami - nie dostrzegł podstaw do zastosowania przewidzianych w tych przepisach instytucji.

Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku ograniczył znacznie czynności sprawcze oskarżonego.

Przyjął w miejsce zarzucanego oskarżonemu czynu, iż „...wbrew przepisom ustawy sprowadzał z zagranicy do składu w B. odpady w toku transgranicznego przemieszczania odpadów z tzw. „zielonej listy”, w celu odzysku lub unieszkodliwienia oznaczając (swoją firmę) w dokumentacji przemieszczania – „Załącznik VII Informacja dołączona do przemieszczanych odpadów zgodnie z art. 3 ust. 2 i ust.

4” (rozporządzenia nr 1013/2006) jako odbiorcę odpadów oraz w niektórych przypadkach jako odbiorcę odpadów, jak i pomiot posiadający instalację odzysku odpadów”.

Prokurator pomija, iż czynność sprawcza oskarżonego przypisana w zaskarżonym wyroku sprowadzała się do nieprawidłowego oznaczenia Spółki (...) w wymienionej w zarzucie dokumentacji przemieszczania odpadów z zagranicy.

Już tak znacznie ograniczenie sprawstwa istotnie zmniejsza wagę przypisanego ostatecznie oskarżonemu czynu, w porównaniu z czynem zarzucanym; zdaje się, że argumentacja apelacji całkowicie pomija korektę zarzutu dokonaną przez sąd I instancji.

Tymczasem prokurator w apelacji dzielając w pełni stanowisko sądu I instancji w odniesieniu co do ustaleń dokonanych

w zakresie sprawstwa oskarżonego oraz przypisanej mu kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 183§ 4 kk, nie zgodził się z dokonanymi przez ten sąd ustaleniami w zakresie społecznej szkodliwości czynu, a co za tym idzie umorzeniem postępowania karnego wobec oskarżonego.

W ramach argumentacji podniesionego w apelacji zarzutu prokurator wywiódł, iż:

- art. 183 § 4 kk jest przestępstwem formalnym i do jego zaistnienia nie musi wystąpić jakkolwiek szkoda. Chybione jest zatem stanowisko sądu, w którym uzależnia on stopień społecznej szkodliwości niniejszego czyn od jej wystąpienia bądź nie;

- przewiezienie nielegalnie na teren kraju 96 ton odpadów było czynem o znikomej szkodliwości społecznej. Bez znaczenia jest tu fakt, że odpady

pochodzą z listy zielonej;

- zakład (...) nie miał stosownych zezwoleń na przyjmowanie tego rodzaju odpadów i w żadnym wypadku nie powinien funkcjonować jako ich odbiorca. Zrealizowanie celu poprzez inne podmioty również nie powinno rzutować na ocenę stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu;

- działania C. G. należy ocenić przez pryzmat uzyskania przez niego ewentualnych środków finansowych za sprzedaż nielegalnie sprowadzonych odpadów. C. G. świadomie złamał prawo, by otrzymać zyski z popełnionego przestępstwa. Działał on zatem na podstawie jednej z najniższych pobudek osobistych, jaką jest chęć wzbogacenia się.

- wydzwięk popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nagminność tego rodzaju przestępstw, nie

mogą powodować marginalizowaniem przestępczych zachowań, które w wielu przypadkach generują koszty na rzecz Skarbu Państwa w związku z koniecznością usuwania nielegalnie sprowadzonych odpadów, co do których nie można wyegzekwować usunięcia przez podmiot odpowiedzialny za ich przewiezienie.

Zdaniem sądu odwoławczego zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, oceniony prawidłowo, nie wykazał, aby zachowanie oskarżonego cechowała społeczna szkodliwość większa niż znikoma. Takiego stanowiska nie podważyła zwłaszcza apelacja prokuratora.

Zgodnie z treścią art. 183 § 4 kk, przestępstwem jest bezprawny (niezgodny z obowiązującymi przepisami) przywóz odpadów z zagranicy, a także ich wywóz za granicę. Pomocna przy prowadzeniu

analizy tego przepisu
może być definicja
nielegalnego
przemieszczania
odpadów
zamieszczona w
art. 2 pkt 35
rozporządzenia
1013/2006. Zgodnie
z treścią tego
rozporządzenia,
nielegalne
przemieszczanie
odpadów oznacza
przemieszczenie
odpadów: bez
zgłoszenia
wszystkim
zainteresowanym
właściwym organom
wskazanym w
rozporządzeniu; bez
zgody
zainteresowanych
właściwych
organów; po
uzyskaniu zgody w
wyniku fałszerstwa,
wprowadzenia w
błąd albo oszustwa;
w sposób, który
nie jest zgodny
z określonym w
dokumencie
zgłoszeniowym lub
też w dokumentach
przesyłania; w
sposób, który
prowadzi do odzysku
lub
unieszkodliwiania
niezgodnego z
przepisami unijnymi
lub
międzynarodowymi;
z naruszeniem
przepisów
rozporządzenia
zawartych w art.
34, 36, 39, 40, 41

i 43, w których to sformułowano szczegółowe zakazy wywozu odpadów i zakaz przywozu odpadów przeznaczonych do odzysku.

Przedmiotem ochrony art. 183 kk jest: bezpieczeństwo ekologiczne środowiska, nienaruszalność środowiska, świat roślinny i zwierzęcy oraz życie i zdrowie człowieka (art. 183 KK red. Stefański 2021, wyd. 26/ J. Sobczak, Legalis).

Art. 183 § 4 kk kryminalizuje przywożenie z zagranicy lub wywożenie za granicę odpadów. Są to przestępstwa z narażenia na niebezpieczeństwo abstrakcyjne, co zwalnia z konieczności wykazania zarówno tego, że czynność sprawcza spowodowała niebezpieczeństwo, jak i tego, że była zdatna do jego spowodowania. (D. Gruszecka, w: Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna, 2014, s. 425–426)

Wywody zawarte w apelacji nie

odnoszą się do istoty inkryminowanego czynu, albo są chybione.

Odpady przywiezione do Polski należały do tej grupy odpadów, które podlegają transgranicznemu przemieszczaniu wyłącznie na podstawie załącznika nr VII (tzw. zielony wykaz odpadów).

Oskarżony nie naruszył zakazu przemieszczania odpadów. Odpady zostały sprowadzone do Polski „w celu odzysku” i zostały zagospodarowane w Polsce zgodnie z wymogami ustawy o odpadach, tj. przez podmioty, które posiadają stosowne zezwolenia na przetwarzanie odpadów, co nie było kwestionowane przez żadną stronę postępowania.

Spółka (...) wywiązała się z obowiązku przewidzianego w art. 27 ust. 2 ustawy o odpadach i przekazała odpady podmiotom uprawnionym, na co wskazują – nie zakwestionowane przez skarżącego - dokumenty

znajdujące się w aktach sprawy.

Dobra chronione prawem takie jak środowisko, życie lub zdrowie ludzi nie zostały naruszone, odpady nie zostały porzucone ani przekazane niezidentyfikowanym podmiotom, co rodziłoby ryzyko naruszenia wskazanych dóbr. Odpady sprowadzone do Polski nie były niebezpieczne, mogły być sprowadzone do Polski w oparciu o załącznik nr VII, podlegały jedynie czasowemu magazynowaniu na terenie zakładu Spółki (...) przez okres dopuszczalny z punktu widzenia ustawy o odpadach (art. 25 ustawy o odpadach), zostały przekazane do zagospodarowania uprawnionym podmiotom (por. art. 27 ustawy o odpadach). W sprawie doszło do naruszenia obowiązków dotyczących sposobu wypełnienia dokumentacji (tj. załącznika nr VII wymaganego przy transgranicznym

przemieszczaniu odpadów). Nie naruszono zakazów ani nakazów w międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, a pomiędzy kontrahentami istniały stosowne umowy.

Zdaniem sądu odwoławczego - skorygowanie na późniejszym etapie tych dokumentów (po zagospodarowaniu odpadów w kraju) nie prowadzi jednak do konwalidowania czynności przewodowych.

Dokumentów przewozowych nie wypełniał oskarżony, a podmiot wysyłający odpady, na co wskazuje art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006.

Potwierdził to także świadek (inspektor (...)) oraz sąd I instancji w zaskarżonym wyroku.

Podanie adresu Spółki (...) w pozycji nr 7 załącznika nr VII było - w ocenie sądu I instancji - błędem popełnionym przez organizatora wysyłki, jednak

akceptowanym przez oskarżonego, gdyż zyskiwał on w ten sposób dokument przesyłania, na podstawie którego w istocie dokonywał transportu odpadów z zagranicy. Tego typu błąd nie jest równoznaczny z tym, że Spółka (...) wykonywała odzysk odpadów, mimo że nie posiadała zezwolenia na przetwarzanie odpadów ani odpowiedniej instalacji odzysku. Błąd w wypełnieniu dokumentu nie świadczy też o tym, że przemieszczenie odpadów było całkowicie nielegalne. Rodzaj tego naruszenia spośród możliwego katalogu, nie jest na tyle istotny, aby sam w sobie już determinował stopień społecznej szkodliwości tego czynu wyższy niż atypowo niski.

Należy podzielić zdanie obrony, iż w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu nie można szkodliwości społecznej czynu sprowadzić do nagannej motywacji oskarżonego oraz

samego faktu naruszenia przez niego przepisu, skoro sens normy, jej ratio legis i dobra, które ma chronić, nie zostały znacząco (w dużej rozciągłości) naruszone.

Naruszenie danych przepisów świadczy jedynie o bezprawności zachowania, zaś do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej wymagana jest jeszcze społeczna szkodliwość czynu większa niż znikoma (art. 1 § 2 kk). Samo formalne naruszenie przepisów prawa jest niewystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej. Stosownie bowiem do definicji przestępstwa zawartej w art. 1 kk przestępstwem jest czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą kary. Dla uznania zatem jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, stając się przez to czynem karygodnym.

Element karygodności, jako

niezbędny składnik struktury przestępstwa wprowadził ustawodawca w § 2 art. 1 kk Karygodność wiąże się z wyższym niż znikomy stopniem społecznej szkodliwości, co z kolei stanowi rację dla sankcji karnej (postanowienie SN z dnia 2 grudnia 2020 r., IV KK141/20).

W analizowanej sprawie czyn przypisywany oskarżonemu był społecznie szkodliwy w stopniu znikomym. Za taką oceną przemawiają okoliczności sprawy, które należy wziąć pod uwagę na podstawie art. 115 § 2 kk. Katalog tych okoliczności jest zamknięty i jest wyrazem przyjęcia koncepcji podmiotowo-przedmiotowej (kompleksowej) oceny społecznej szkodliwości.

Skarżący myli skutek tego przestępstwa w postaci abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, ze szkodą. Wykazując wysoką społeczną

szkodliwość tego czynu, powinien argumentować, że to narażenie było istotne i realne. Tymczasem w tym zakresie apelacja nie przedstawia żadnych argumentów.

Wskazać także należy, że nie ma racji skarżący, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu nie należy brać pod uwagę tego, czy czyn spowodował szkodę. W art. 115 § 2 kk wśród okoliczności, które sąd musi wziąć pod uwagę oceniając społeczną szkodliwość czynu, wymienia się m.in. rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody.

Ustawodawca wprost zatem przesądził, że szkoda (fakt jej wystąpienia, jej rozmiary lub potencjalne zagrożenie szkodą), mają znaczenie przy ocenie społecznej szkodliwości czynu.

W analizowanej sprawie nie doszło do wyrządzenia szkody. Również z uwagi na sposób wykonania transportu, zapewnienie w kraju odbiorców jakim były przedsiębiorstwa prowadzące legalną

działalność w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia, rodzaj odpadów, prawdopodobieństwo zagrożenia dla środowiska lub życia i zdrowia człowieka było minimalne. Skarżący nie podniósł w tym zakresie rzeczowej argumentacji odnoszącej się do tego konkretnego czynu, wskazującą, że było inaczej.

Odwolywanie się do wydźwięku popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nagminności tego rodzaju przestępstw, które w wielu przypadkach generują koszty na rzecz Skarbu Państwa w związku z koniecznością usuwania nielegalnie sprowadzonych odpadów, co do których nie można wyegzekwować usunięcia przez podmiot odpowiedzialny za ich przewiezienie - nie odnosi się do realiów tej sprawy i nie opiera się na okolicznościach wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Niezrozumiały jest wywód skarżącego, iż umorzeniu postępowania z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu sprzeciwia się nagminność tego przestępstw, skoro wspomniana okoliczność nie znalazła się w katalogu okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 kk. Prokurator mógł powoływać się na „wydźwięk” i „nagminność” tego rodzaju przestępstw, ale jako na okoliczność wpływającą na wymiar kary i to pod pewnymi warunkami.

Każda okoliczność mająca wpływ na wymiar kary, stosownie do dyrektyw ją kształtujących, ma swoje uargumentowanie w konkretnych ustaleniach faktycznych, wynikających z przeprowadzonych dowodów w danej sprawie. „Nagminność” określonych rodzajów czynów pozostaje tak długo kwestią

abstrakcyjną, jak długo nie zostanie udowodniona.

Winien więc skarżący wykazać, dlaczego i co przemawiało za przyjęciem, że na obszarze jurysdykcji sądu orzekającego w niniejszej sprawie przestępstwa z art. 183 § 4 kk są nagminne. Ile tego rodzaju spraw zawisło przed tym konkretnym, rzeczowo właściwym do rozpoznania danej sprawy sądem, a ile tego rodzaju spraw rozpoznawanych jest na obszarze właściwości danego sądu. Jak owa liczba spraw ma się do liczby ludności zamieszkującej na obszarze właściwości danego Sądu. Dopiero wtedy, jeżeli okaże się, że ilość tego rodzaju spraw odbiega od „normalności” można powołać się na nagminność, ale jako okoliczność obciążającą i to pod warunkiem, iż wykaże się, że świadomość tej okoliczności była znana oskarżonemu i była jednym z czynników, które motywowały jego działanie (por.

wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi - II Wydział
Karny z dnia 20
lutego 2014 r. II AKa
9/14, Legalis).

Powyższa uwaga
odnosi się także do
zarzutu prokuratora,
iż C. G. popełnił
czyn o znacznej
społecznej
szkodliwości,
ponieważ miał na
celu osiągnięcie
korzyści
majątkowej, która to
motywacja zasługuje
na szczególne
potępienie.

Niewątpliwie
motywacja sprawcy
jest brana pod
uwagę przy ocenie
społecznej
szkodliwości czynu.
W tym przypadku
prokurator przypisał
jej zbyt dużą
rolę. Zwrócić uwagę
należy na fakt,
że odpady zostały
sprowadzone do
Polski w ramach
legalnie
prowadzonej
działalności
gospodarczej, a
jest oczywiste, że
działalność taką
prowadzi się w
celu osiągnięcia zysku.
Firma oskarżonego
rozwijała zakres
swojej działalności
gospodarczej, w tym
handel i transport
międzynarodowy w
zakresie odpadów.

Sposób jego organizacji nie wskazuje, aby ta działalność była nastawiona na szczególny zysk, z pominięciem wszelkich procedur, minimalizujących koszty. Takiej argumentacji skarżący nie podniósł. Odwołał się tylko do „typowej” motywacji do podejmowania działań gospodarczych, a ona nie zwiększa społecznej szkodliwości tego czynu. Obrońca oskarżonego w pismach procesowych wskazała, że działalność C. G. (Spółki (...)) w zakresie sprowadzania odpadów z zagranicy do Polski nie stanowi głównego przedmiotu działalności, tj. więcej odpadów pochodzi z obrotu krajowego, a zyski osiągnane z tej działalności są znacząco wyższe niż zyski ze sprzedaży odpadów pochodzących z zagranicy. Obrót zagraniczny stanowi zatem mniej niż 1/5 działalności i przychodu spółki. Nie jest zatem tak jak

sugeruje prokurator w apelacji, że nielegalny proceder motywowany był chęcią osiągnięcia jakiś nadzwyczajnych korzyści majątkowych. Z ustaleń sądu i instancji wynika, iż przypisany ostatecznie czyn dotyczył tylko części przewozów, uwzględnionych poprzednio w akcie oskarżenia.

Wreszcie nie można zgodzić się z twierdzeniem, że spółka nie posiadała żadnych zezwoleń na prowadzenie kwestionowanej działalności (na przyjmowanie odpadów). Spółka (...) działa legalnie jako podmiot zbierający odpady, dysponuje stosownym zezwoleniem na prowadzenie tego typu działalności. Zbieranie odpadów polega na tymczasowym ich przechowywaniu (magazynowaniu) przed transportem do miejsc przetwarzania odpadów. W ramach zbierania możliwe jest także wstępne sortowanie nieprowadzące do

zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów. Podmiot zbierający odpady może przyjmować je od wytwórców lub innych dalszych posiadaczy odpadów, o ile jego zezwolenie pozwala na zbieranie danego typu odpadów. Podmiot zbierający odpady przejmuje w takiej sytuacji odpowiedzialność za prawidłową gospodarkę odpadami, co wynika wprost z art. 27 ustawy o odpadach. W niniejszej sprawie zakwestionowana została możliwość przyjęcia odpadów przez spółkę i ich przetworzenia w wyniku dokonania transportu transgranicznego. Nie udowodniono jednak, aby spółka funkcjonowała, jako odbiorca odpadów w rozumieniu wymaganym przez rozporządzenie 1013/2006 i ustawę z 29 czerwca 2009 roku o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów. Spółka (...) jako posiadacz sprowadzonych przez siebie odpadów w Polsce kierowała te odpady do stosownych

instalacji odzysku posiadających uprawnienia do przetwarzania odpadów (i zezwolenia z zakresu gospodarki odpadami).

Sąd rejonowy trafnie przyjął, że o społecznej szkodliwości czynu decyduje poziom natężenia każdego elementu określonego w art. 115 § 2 kk, bez względu na to, czy składa się on na stronę podmiotową lub przedmiotową typu czynu zabronionego. Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk, nie zaś sumą czy podzielną ocen cząstkowych takiej czy innej „ujemności”, tkwiącej w poszczególnych faktorach.

Dlatego należało w wypadku czynu zarzuconego oskarżonemu w tej sprawie, przy ocenie społecznej jego szkodliwości, w szczególności należało uwzględnić,

że sprawca w nieznacznym sposobie i w ograniczonym zakresie naruszył przepisy dotyczące międzynarodowego przemieszczania odpadów; swoim czynem nie spowodował szkody, choć to nie należy do znamion ustawowych tego czynu zabronionego. Tak samo jest jeżeli chodzi o brak zamiaru po stronie sprawcy działania w celu osiągnięcia nadprogramowej (nie podlegającej kontroli i opodatkowaniu ze strony Skarbu Państwa) korzyści materialnej. (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 8 sierpnia 2014 r. III KK 170/14, Legalis).

Przedstawione rozważania, jak również wywody podnoszone przez obrońcę w pismach procesowych wskazują na trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia sądu I instancji o umorzeniu postępowania z uwagi na społeczną szkodliwość czynu, a argumentacja apelacji w tej postaci, nie zdołała podważyć

zasadności tego
orzeczenia.

Odnosząc się do
stanowiska obrońcy
kwestionującego
sprawstwo
oskarżonego należy
potwierdzić, że
dokumentów
przewozowych nie
wypełniał
oskarżony, a
podmiot wysyłający
odpady, na co
wskazuje art. 18
rozporządzenia nr
1013/2006.

Potwierdził to także
świadek (inspektor
(...)) oraz przyjął
sąd I instancji
w zaskarżonym
wyroku. Dotyczy to
m.in. wskazania jako
„instalacji odzysku”
Spółki (...).
Oskarżony na
każdym etapie
postępowania
zaznaczał, że nie był
„instalacją odzysku”,
tj. nie prowadził
odzysku odpadów
sprowadzonych do
Polski z zagranicy,
a jedynie je
tymczasowo
magazynował i
następnie
przekazywał do
uprawnionych
recyklerów
(instalacji odzysku).

Inkryminowane
zapisy w
dokumentach
przewozowych,
pozwalały jednak

oskarżonemu na wykorzystywanie ich jako podstawy prawnej do dokonywania międzynarodowego przemieszczenia odpadów w ramach rozporządzenia 1013/2006 i ustawy z 29 czerwca 2009 roku o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów i stanowiły dla niego dokument transportowy. Dokumentów tych przed kontrolą oskarżony nie korygował, a powtarzalność tego rodzaju działań wskazuje na ich intencjonalność. Kontrahent wystawiający dokument przesyłania wskazywał zgodnie z posiadanymi przez siebie informacjami, iż firma oskarżonego będzie odbiorcą odpadów w rozumieniu art. 2 pkt 14 rozporządzenia 1013/2006, ale w rzeczywistości ona te odpady posiadała na terenie kraju, ale nie miała cech „odbiorcy” wymaganych przez rozporządzenie 1013/2006 i ustawę z 29 czerwca 2009 roku o międzynarodowym przemieszczaniu

odpadów. Tego rodzaju wypełnianie dokumentów przesyłania wskazuje, iż organ wysyłający wskazywał w nich na „odbiorcę”, o jakim wiedział (nie stało na przeszkodzie, aby od razu oznaczał prawidłowego odbiorcę, gdyby go znał).

Skoro zgodnie z zawartą w art. 2 pkt 14 rozporządzenia nr 1013/2006 definicją odbiorcy odpadów, odbiorcą takim jest każda osoba lub przedsiębiorstwo podlegające jurysdykcji państwa przeznaczenia, co do których odpady są przesyłane w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia, to warunkiem uznania danego podmiotu za odbiorcę odpadów w rozumieniu rozporządzenia, a tym samym wydanej w jego wykonaniu ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów jest dokonywanie przez dany podmiot przemieszczenia odpadów właśnie w tym celu. Dokonywania transgranicznego

przemieszczenia w innym celu, jak np. dalsza sprzedaż takiego towaru w celu jego wykorzystania w dotychczasowej postaci bez dokonywania jego odzysku czy unieszkodliwienia, nie może być poddana rygorom tych aktów prawnych. Wskazać należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów na teren kraju w ramach transgranicznego przemieszczania odpadów, wymaga odrębnego zezwolenia wydawanego przez (...), którym to zezwoleniem firma oskarżonego nie dysponuje (por. wyrok SA w Łodzi w sprawie IISA/Łd 161/21, k 234-239).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o odpadach ustawa ta określa zasady postępowania z odpadami w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności zasady zapobiegania

powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a także odzysku lub unieszkodliwiania odpadów. W myśl natomiast jej art. 2 ust. 3 pkt 9 przepisy ustawy (o odpadach) nie naruszają w zakresie postępowania z odpadami przepisów ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów.

Posłużenie się przez ustawodawcę zwrotem "nie naruszają w zakresie postępowania z odpadami przepisów" oznacza, że jeżeli przepisy ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów zawierają własną regulację dotyczącą postępowania z odpadami, to mają pierwszeństwo przed ustawą o odpadach.

Taka sama relacja pomiędzy dwoma ustawami - o odpadach i o - międzynarodowym przemieszczaniu odpadów - została ustanowiona w art. 1 ust. 2 ustawy o

międzynarodowym
przemieszczaniu
odpadów,
stanowiącym, że
przepisy tej ustawy
nie naruszają
postanowień ustawy
o odpadach.

Celem

Rozporządzenia
(WE) nr 1013/2006
Parlamentu
Europejskiego i
Rady z dnia
14 czerwca 2006
r. w sprawie
przemieszczania
odpadów (Dz.Urz.
UE L 190 z 12
lipca 2006 r., str. 1).
nie była eliminacja
procedur krajowych
na rzecz określonych
w rozporządzeniu,
lecz wprowadzenie
obok
ustawodawstwa
krajowego, elementu
wspólnego dla
transportu odpadów
na terenie UE
poprzez powołanie
instytucji (zgody,
informowania) i
towarzyszącej jej
dokumentacji
umożliwiającej
organom
administracji
kontrolowanie
całego procesu
przemieszczania
odpadów w celu
ochrony środowiska.
W konsekwencji
rozporządzenie
reguluje procedury
wykonywania
transportu na

terenie UE, zaś ustawodawstwo krajowe na terenie RP, a regulacje wskazane w rozporządzeniu nie są objęte ustawą z dnia 27 kwietnia 2011 r. o odpadach (Dz.U. Nr 185, poz. 1243 ze zm.). Wymóg posiadania zezwolenia na transport odpadów w żaden sposób nie utrudnia wykonywania prawa wspólnotowego i nie jest sprzeczny z instytucjami przewidzianymi w rozporządzeniu. Brak w rozporządzeniu WE unormowania nakazującego przewoźnikowi odpadów uzyskania i posiadania zezwolenia, nie przesądza o tym, że prawo krajowe nie może nakładać takich obowiązków. Ustawa o transporcie drogowym w sposób jednoznaczny odwołuje się do obowiązku posiadania przez przedsiębiorcę, dokonującego przewozu drogowego odpadów innych niż niebezpieczne, zezwolenia, które to zezwolenie jest wymagane i

wydawane w oparciu o przepisy ustawy o odpadach. Nie posiadając zezwoleń krajowych na podejmowanie międzynarodowego transportu odpadów, w interesie oskarżonego było osiągnięcie tego, że kontrahent zagraniczny w dokumentacji przemieszczenia umieszczał jego dane w rubryce odbiorca odpadów, co dawało mu podstawę prawną do międzynarodowego transportu odpadów na podstawie prawa wspólnotowego. W dokumentacji tej firmy zagraniczne popełniały „błąd”, ale był on akceptowany przez oskarżonego, gdyż dawał jego firmie dokument przemieszczenia, w sytuacji gdy nie dysponował na transport (międzynarodowy) zezwoleniami przewidzianymi przez prawo krajowe. Brak w rozporządzeniu WE unormowania nakazującego przewoźnikowi odpadów uzyskania i posiadania zezwolenia, nie przesądza o tym,

że prawo krajowe nie może nakładać takich obowiązków

Zauważyć należy, że skoro ustawa o odpadach zawiera własną regulację dotyczącą zezwoleń na prowadzenie transportu drogowego, niezależną od ustawodawstwa unii, to należy odróżnić obowiązek posiadania dokumentów wymaganych przez rozporządzenie (WE) nr 1013/2006, do których należy zezwolenie na przywóz odpadów przez teren kraju wydane przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (art. 4 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz.U. z 2007 r. Nr 124, poz. 859)), od obowiązku posiadania zezwolenia starosty lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska (art. 28 ust. 1 ustawy o odpadach).

Instytucje prawa unijnego implementowane do krajowego porządku prawnego jak i instytucje prawa polskiego podlegają odmiennym

reżimom prawnym (por. wyrok NSA z dnia 9 maja 2013 r. sygn. akt II GSK 332/12, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 23 listopada 2011 r. sygn. akt II SA/Sz 777/11, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 15 lutego 2012 r. sygn. akt II SA/Sz 1339/11, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 6 marca 2014 r. II SA/Sz 1112/13, Wyrok Naczelnego NSA z dnia 9 maja 2013 r. II GSK 332/12, Legalis).
Paradoksalnie dokonując następczych korekt dokumentów przesyłowych, firma oskarżonego traciła uprawnienia do wykonywania transportu na terenie UE w ramach rozporządzenia 1013/2006 i ustawy z 29 czerwca 2009 roku o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów. W tym zakresie prokurator w toku postępowania przygotowawczego nie poczynił żadnych ustaleń, pominął je w określając granice aktu oskarżenia, zarzutów takich nie podnosił w apelacji.

Wniosek		
Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Podniesione w apelacji zarzuty nie były tej rangi i wagi, aby podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia sądu I instancji o umorzeniu wobec oskarżonego postępowania wobec jego znikomej społecznej szkodliwości.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Umorzenie wobec oskarżonego postępowania wobec jego znikomej społecznej szkodliwości. Obciążenie Skarbu Państwa wydatkami za pierwszą instancję.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku we wskazanych zakresach.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2, 3</p>	<p>W przypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego złożonego wyłącznie oskarżyciela publicznego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa, co obejmuje także zwrot uzasadnionych wydatków poniesionych przez oskarżonego, w tym z tytułu wynagrodzenia obrońcy z wyboru (art. 636 § 1 kpk). W takiej sytuacji Skarb Państwa ponosi</p>	

	<p>także wydatki związane z ustanowieniem przez oskarżonego obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym, które zostały określone w kwocie 840 złotych.</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Umorzenie postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana